

Sygn. akt V CSK 250/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku P. H.
przy uczestnictwie M. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania złożyła skargę kasacyjną od postanowienia z dnia 22 listopada 2012 r., w którym Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2012 r. w pkt II i oddalił apelację uczestniczki w pozostałym zakresie. W postanowieniu Sądu Rejonowego dokonano podziału majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki postępowania (b. małżonków).

W skardze kasacyjnej uczestniczki podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego (pkt 1 i 2). Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca stwierdzała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i umotywowowała to stanowisko szerzej na s. 9 skargi (k. 997 akt sprawy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej oraz zawartą w niej motywację prawną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpatrzenia, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu obu Sądów meriti znalazły się przekonujące – w świetle dokonanych ustaleń faktycznych – wywody dotyczące określenia wartości nieruchomości objętej podziałem przy uwzględnieniu poziomu zadłużenia kredytowego zabezpieczonego hipoteką a także – uwagi poświęcone możliwości wywiązania się uczestniczki postępowania z obowiązku spłaty na rzecz wnioskodawcy po dokonaniu podziału majątku wspólnego byłych małżonków (s. 10 i 4 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.